

De Voetstukken van het CWI, aflevering 171: J. Nuis

Voetstukken, waarde collega, de voetstukken van het CWI, daar wilde ik het op de valreep even over hebben. Binnen het CWI komen erg veel voetstukken voor (in de volksmond 'struikelblokken' genoemd). In deze informatieve serie worden de heiligste voetstukken op hun kop gezet(en) . Vandaag bespreek ik f.t.e. (foot equivalent) 171: J. Nuis.

Ik citeer uit de Grote Niksaart (Ik heb dit stukje ook aan de Grote Winkler-Prins toegezonden):

" J. Nuis werd geboren en de eerste 58 jaar verstreken zonder noemenswaardige problemen. Dat veranderde toen in oktober 1989 binnen het instituut een tweede instituut ontstond, genaamd Bop Niksaart. De populariteit van de satirische 'Boze Brieven van Niksaart', die twee-maandelijks in het personeelsblad werden gepubliceerd, maakte Nuis snel duidelijk dat hijzelf niet de man met het grootste gevoel voor humor bij het CWI was. Zijn ergernis over de onthullingen, verdachtmakingen en kritiek op beleidsbeslissingen in de brieven heeft hij lang verborgen weten te houden. Tot zijn niet onaanzienlijke woede moest hij erkennen dat Niksaart, die hij overigens niet persoonlijk kende, soms nog gelijk had ook. Begin 1991 merkte Nuis dat hij steeds argwanender werd met spreken in het openbaar (zou Hij in de zaal zitten?) en dat humor plaats maakte voor humeur (zelfs goed bedoelde opmerkingen van anderen gaf hij soms een negatieve interpretatie, achter elke collega kon Hij schuilgaan). Elk nieuw nummer van het personeelsblad opende hij met bevende handen, zijn eigen stukjes las hij al niet meer (zijn kop was er niet bij). Zijn werklust werd aangetast, maandenlang kwam hij nog slechts halve dagen naar zijn werk. Omdat Niksaart niet te stoppen leek, werd in het diepste geheim de mogelijkheid van vervroegde pensionering onderzocht. In oktober 1991 gaf J. Nuis zich gewonnen, na een moedig volgehouden strijd van precies twee jaar."

Een speciaal boekje als dit is een mooie gelegenheid voor een weergave van het beleid van het tandem Nuis-Baayen. Onder Nuis en Baayen is het CWI in de tachtiger jaren opgestuwd tot een instituut zonder weerga. Sinds begin jaren negentig echter, probeert de directie aan het instituut een weerga te geven. Maar de weerga die we krijgen is niet de onze. Men probeert ons al twee jaar de weerga van een ander aan te praten. Maar de strijd is nog niet gestreden. Als de wiedeweerga ga ik weer aan de slag, mijn motto is: houd het CWI weergaloos. Het ga u goed, J. Nuis, ook zonder u houd ik voet bij stuk.

Bop Niksaart

